

Takové mladounké děvčátko

Promiň, sousedko, vůbec to nemyslím špatně. Ba naopak. Vím, je ti osmnáct a toto psaní bude s veškerou úctou k tobě. Jen chci teď před Vánoci lidem, co si toto přečtou, vypovědět, jak by mělo být na světě lépe. A děkuji ti, že jsi mi dovolila svůj příběh popsat.

Moji milí čtenáři, tentokrát nebudou HyPulíkovy plky asi příliš humorné, ale něco mne nutí popsat příběh jedné Terezky, co jí život nadělil, jak se s tím rovná a jak se životem naloží.

Začalo to na konci prázdnin, kdy se do bytu číslo 2 začal stěhovat nějaký materiál. Potkal jsem v uličce takovou mladě vyhlížející bytůstku a zeptal se: „To jste vy? Naše nová sousedka?“ „Ne, já jsem maminka.“ Udivilo mne to, jelikož mi přišlo divné, stěhovat do bytu šestiletou dceru. (Alespoň tak mi to přišlo). V tu chvíli ale funěl uličkou chlapík a táhl obrovskou krabicí a měl křečovou žílu na čele. Než abych se dozvěděl „UHNI VOLE“, přivřel jsem dveře, aby pronikl až do druhého bytu. Když se vracel, sic funěl, ale žíla zmizela. „To je táta“, dozvěděl jsem se od mamky zatím neznámé sousedky. Oba rodičové na mne působili velmi příjemně, a tak jsem byl i se sousedy ‚trojkami‘ zvědav, jaká bude tedy naše nová sousedka.

31. srpna jsem potkal mládím obdařenou dívku, zjevně

se stěhující do bytu číslo dvě. Snažil jsem se navázat nějakou konverzaci, ale marně. „Tak nic.“ Říkám si, „uvidíme.“ Postupně se mi podařilo přesvědčit ji, že je vzadu zahrada a pod stánkem tam se sousem ‚trojkou‘ trávíme celé víkendy. A najednou se dostavila i s vícekamarádem Pájou. A tak začala úvodní otukávačka, tykačka a ona, ‚osmnáctiletka‘ si určitě myslela své o dvou skoro šedesátnících. Teď si pomyslíte něco o chlápých starcích. Ne ne! Slávek, ta ‚trojka‘: byt je střežen kamerovým a odposlechovým systémem ‚Radka‘ (taky mu pere a vaří! Kvalitní systém,) a já jsem rád, že jsem rád, tak jak to je.

Jenže čas šel. Za prvé nám zase vzal vítr stánek (příští rok bude pergola, už na to s ‚trojkou‘ šetříme) a počasí nás zahnilo do tepla obývacíků. Se Slávkem se vídám občas u flašky rumu a se sousedkou ‚dvojkou‘, Terezkou, když vařím. Vypadá to, že jí ode mne chutná. A vypadá to, že vzniklo přátelství mezi děvčátkem a dědkem. Postupně mi vypráví příběh svého života a já jen žasnu. A je mi smutno, že existuje něco takového.

Příběh dítěte

Dva lidé, muž a žena se zamilují, pak pomilují a najednou je tu radostná událost: prcek. Miminko! Krásný mrňavec a ten je hýčkán, milován, přebalován, i když to zrovna nevoní. Děcko! A rodiče jej rozmazlují, kupují zbytečné hračky, navštěvují ZOO a různé jiné atrakce, které miminko ani zbla nezajímají, ale mají ten krásný pocit, že miminko vychovávají. A když mrňous udělá první krůčky, je z toho celovesnická, někde i celoměstská, událost. Hrdí tátové a hrdé mámy všude rozhlašují a bijí se v hrud, jak je ten jejich potomek skvělý a úžasný...

Tady se to očividně nestalo. Terezka mi vyprávěla... Ale nebojte, má to šťastný konec. Že si z dětství nepamatuje nic hezkého. Do osmi let. To začala chodit na návštěvu do rodiny kamaráda táty. A tam se k ní chovali hezky. Žádný křik, žádné výtky. Tu dostala panenku, najíst i pohlázení a polibek.

Netuším, co se může odehrávat v hlavě rodičů, co nemají rádi své děti. Nemůžu přijít na to, jak je něco takového

možné. Jsem jen podřadný poddruh homo sapiens: Muž. A přesto nedám na své dvě princezny dopustit. A co teprve mamka, ta je ještě víc postižená dětmi. To tak máme všichni! (aha, asi ne všichni.)

Ten kamarád táty (myslím, že už pak moc kamarád asi nebyl) si se svojí ženou nastěhovali osmileté děvčátko k sobě domů. Dostala najíst, dostala panenku, dostala pusinku a obejmutí. Dnes je jí osmnáct. Sama se rozhodla, že bude žít sama. Neřekla to, ale pochopil jsem mezi řádky, že nechce dále obtěžovat „pěstouny“? nebo jak to nazvat. Chodí do školy a našla si brigádu, kde vyrábí trdelníky.

Dnes mi vyprávěla, jak má hezkou náladu. Dostala ode mne činu s rýží a frisco. Trochu si postěžovala, že je tlustá (tak jsem se jí vysmál, je to normální holka bez přebytečných tuků), ale měla hezkou náladu a vyprávěla. A mě bavilo ji poslouchat a když odešla do hajan, nedalo mi to a začal psát tento můj plk. Mám radost z holky, co má život před sebou a vzešla z rodiny, která se o ni bez otázek postarala, když zklamala ta nerodina původní. Tímto se hluboce klaním té mladě vyhlížející paní a funícimu chlápku s tou obrovskou krabicí.

Á propos, dnes mi Terežka vyprávěla i o třídnických hodinách. Je to hodina, kdy se mají studenti vyjádřit o vztazích ve třídě, nedostacích a tak dále. Zítra jde do školy o hodinu později, neboť mají v telefonu aplikaci, kde se můžou vyjádřit, zda tam půjdou. To je super! To za nás nebylo. Ruština, čeština, občanská nauka, tělocvik, dílny. I když na dílnách jsem mamince vyrobil

dřevěný odkladač na horké hrnce. Dílny jako záporáka ruším. Ale zdvojnásobuju tělocvik. To bylo opravdové zlo.

Víte, blíží se Vánoce. Buďte na sebe hodní, objímejte se a říkejte si hezká slova. Život je přeci krásný, tak si ho nekažme blbou náladou.

A Tobě, Terežko, přeji hladký rozjezd do života.

Děkuji za přátelství a třeba u boloňské omáčky zase na viděnou a slyšenou.

Hezké Vánoce Vám všem přeje Váš HyPulík

